

Rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 27.03.1964, sp. zn. 2 To 95/64, ECLI:CZ:KSPL:1964:2.TO.95.1964.1

Číslo: 37/1964

Právní věta: Do předchozích potrestání ve smyslu § 41 písm. b) tr. zák. nelze započítávat potrestání ve věcech, ve kterých byly uloženy tresty jako samostatné, ačkoliv měly být součástí trestu souhrnného (dříve jako trest dodatkový), třeba si je pachatel v době posuzování podmínek § 41 písm. b) tr. zák. již odpykal.

Soud: Krajský soud v Plzni

Datum rozhodnutí: 27.03.1964

Spisová značka: 2 To 95/64

Číslo rozhodnutí: 37

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Potrestání

Předpisy: 140/1961 Sb. § 41

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 37/1964 sb. rozh.

Do předchozích potrestání ve smyslu § 41 písm. b) tr. zák. nelze započítávat potrestání ve věcech, ve kterých byly uloženy tresty jako samostatné, ačkoliv měly být součástí trestu souhrnného (dříve jako trest dodatkový), třeba si je pachatel v době posuzování podmínek § 41 písm. b) tr. zák. již odpykal.

(Rozhodnutí krajského soudu v Plzni ze dne 27. března 1964, [2 To 95/64](#))

Okresní soud v Karlových Varech rozsudkem ze dne 27. 2. 1964 sp. zn. 1 T 25/64 uznal obžalovaného vinným trestným činem podílnictví podle § 251 odst. 1 tr. zák., kterého se dopustil jako zvlášť nebezpečný recidivista a uložil mu trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců nepodmíněně.

K odvolání obžalovaného krajský soud zrušil rozsudek soudu I. stupně v celém rozsahu a obžalovaného uznal vinným trestným činem podvodu podle § 251 odst. 1 tr. zák. a uložil mu trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců nepodmíněně.

Z odůvodnění:

Souzený trestný čin obžalovaný spáchal tak, že 14. 8. 1963 v nočních hodinách v Karlových Varech

převzal od K peněženku s částkou 650,- Kčs bezprostředně poté, co ji K odcizila poškozenému H a obžalovaný o tom věděl. Posouzení pachatele jako zvláště nebezpečného recidivisty odůvodnil okresní soud tím, že obžalovaný byl sedmkrát odsouzen pro majetkové trestné činy, z toho za poslední tři trestné činy mu byly uloženy nepodmíněné tresty odnětí svobody.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný včas odvolání. Namítá v něm, že neměl být považován za zvláště nebezpečného recidivistu, protože jednak měl z trestného činu prospěch pouze ve výši 450,- Kčs, což by u jiného pachatele odůvodňovalo postih pouze pro provinění, jednak že není splněn předpoklad zákona, že spáchal trestný čin podílnictví, ač byl pro takové trestné činy vícekrát potrestán. V tomto směru poukazuje na to, že poslední tři tresty, uložené za majetkové trestné činy, měly být uloženy jako tresty dodatkové, a že i když se tak nestalo, nelze je hodnotit jako trojnásobné, nýbrž jen jako jedno potrestání. Navrhuje proto, aby mu byl uložen trest při dolní hranici základní trestní sazby, a aby výkon trestu byl podmíněně odložen.

Podle § 41 písm. b) tr. zák. se považuje za zvláště nebezpečného recidivistu pachatel, který soustavně páchá úmyslné trestné činy téže povahy, ač byl již pro takové trestné činy vícekrát potrestán, pokud je současně splněna materiální podmínky zvláště nebezpečné recidivy. Praxe převážné většiny soudů, vykládá pojem „vícekrát potrestán“ tak, že pachatel musí být pro trestné činy téže povahy předtím nejméně třikrát potrestán, tzn. nejméně třikrát si musí aspoň z části odpykat trest (sr. usn. presidia nejvyššího soudu, uveř. pod č. III/1963 sb. rozh. sešit 8 - 9). Smyslem tohoto ustanovení je umožnit působení podstatně přísnějšími tresty na takové pachatele trestných činů, kteří páchají v kratších časových obdobích stále znovu trestné činy téhož druhu bez ohledu na to, že si za ně postupně odpykali již několikrát uložené tresty. V ustanovení § 41 písm. b) tr. zák. je vyjádřena myšlenka, že takový pachatelé jsou těžko napravitelní, protože v kratší době po odpykání trestu se znovu dopouštějí trestného činu téže povahy. O takový případ však nejde tam, kde jsou splněny podmínky pro uložení souhrnného (dříve dodatkového) trestu odnětí svobody, t. zn. kde je pachatel souzen za trestný čin, který spáchal dříve, než byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek za jiný jeho trestný čin.

Proto při výkladu ustanovení § 41 písm. b) tr. zák. nelze započítávat do předchozích potrestání ty z trestů, které byly uloženy jako tresty samostatné, ačkoliv měly sledovat režim trestu souhrnného (dříve dodatkového), třeba si je pachatel v době posuzování podmínek § 41 písm. b) tr. zák. již odpykal.

V případě obžalovaného měl okresní soud možnost zjistit z připojených spisů, že pachatel byl m. r. odsouzen rozsudkem okresního soudu v Karlových Varech ze 17. 6. 1959 sp. zn. 1 T 58/59 pro trestné činy podle § 245 odst. 1 písm. c) a § 247 odst. 1 tr. zák. z r. 1950 k trestu odnětí svobody v trvání 2 let. K tomuto trestu byl uložen dodatkový trest odnětí svobody v trvání 2 měsíců rozsudkem okresního soudu v Ostravě sp. zn. 3 T 97/59 ve znění rozsudku krajského soud v Ostravě ze 13. 8. 1959 sp. zn. 2 To 312/59 za trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 tr. zák. spáchaný 15. května 1959. Od uložení dodatkového trestu ke shora uvedenému odsouzení okresním soudem v Karlových Varech sp. zn. 1 T 58/59 bylo upuštěno dále v rozsudku býv. okresního soudu v Ostrově n. Ohří sp. zn. 4 T 104/59 z 15. října 1959 za trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 tr. zák. z r. 1950, spáchaný v srpnu 1955. Konečně byl uložen jako samostatný, ačkoliv byly splněny podmínky § 22 odst. 2 tr. zák. z r. 1950, trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců rozsudkem okresního soudu v Prievidzi sp. zn. T 276/59 za trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 245 odst. 1 písm. c) tr. zák. z r. 1950, spáchaný 1. dubna 1959. Všechny tyto tresty si obžalovaný odpykal. Z ostatních odsouzení za majetkovou činnost do počtu sedmi, o nichž se okresní soud v napadeném rozsudku zmiňuje, byla dvě amnestována a obžalovaný si tresty odnětí svobody ani z části neodpykal a další potrestání pochází z r. 1951, takže pro značný, více než jedenáctiletý odstup od nyní souzeného trestného činu je nelze hodnotit při posuzování soustavnosti páchaní majetkových trestných činů. Okresní soud o těchto všech předchozích odsouzeních obžalovaného provedl náležité důkazy, avšak

nesprávně je hodnotil, když dospěl k závěru, že obžalovaný se v posuzovaném případě považuje za zvlášť nebezpečného recidivistu.

Proto odvolací soud zrušil napadený rozsudek v té části výroku o právním posouzení viny, kde bylo vysloveno, že se obžalovaný dopustil trestného činu podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a) tr. zák. jako zvlášť nebezpečný recidivista a dále v celém výroku o trestu a uložil obžalovanému nový trest v rámci základní sazby § 251 odst. 1 tr. zák., tedy sazby až na dvě léta odnětí svobody.